

—Sí, senyora.

—Doncs no ho sembla!

—Sí, senyora.

—Ni senyora ni res, escriptoret de pela amb deu! A la canalla, se li ha d'explicar sempre la veritat. Se li ha d'escriure la veritat. La realitat! Només que la realitat! I deixi's estar de tantes bestieses fantàstiques que li fan més mal que bé, que li omplen el cap de falòrnies i rucades!

I dient això, va arrencar un tros de la realitat que en aquell moment passava pel carrer i me'l va clavar al damunt.

Era un tros bastant gros i bastant pesant i el cop em va rebotre contra terra i em va deixar ben esllomat.

Però la senyora no en va tenir pas prou i continuava arrencant trossos de realitat i tirant-me'ls pel cap. Em va fer uns quants morats de consideració.

Quan es va haver cansat de clavar-me garrotades —com si diguéssim realidades—, amb el cos cruixit pels cops, vaig agafar aquells trossos de realitat que m'havia tirat i els vaig anar pastant amb les mans a poc a poquet.

La dona se'm va quedar mirant amb uns ulls com unes taronges. Es veu que no s'havia adonat que la realitat que ella m'abocava al damunt era modelable com l'argila. El que passa és que, com l'argila, s'ha de sucuar amb una mica d'imaginació.

Doncs bé, vaig anar pastant aquells trossos de realitat i en vaig fer un alicorn volador i el vaig regalar a uns nois d'una escola que en aquell moment passaven per allà a la vora.

Els nois se'n van anar més contents que un gat fart de sagí.

I la senyora bufava com el trombó de la banda municipal. Per consolar-la li vaig demanar:

—Escolti, senyora: que s'enyora la senyora del senyor?

I ella mirant-me d'una manera estranya va contestar:

—No, senyor: no s'enyora la senyora del senyor.

—Ah! Així no he dit res.

I me'n vaig anar. I ella també. Però mormolant:

—No hi ha res a fer: aquests escriptors són bojos bojos bojos.

Em va dur fins a les golfes. Va empènyer la porta i es va fer a un costat perquè jo passés. Hi havia un desordre considerable allà dins, i no era pas gaire net. Tot era ple de gàbies com de conills. Però plenes d'uns rars animals que fins llavors jo mai no havia vist.

M'hi vaig haver d'apropar molt per fer-me'n cabal. I fins que un d'ells no va caure sobre el llom i, de panxa enlaire, es va obrir de tapes deixant entreveure el seu interior, pàgines reblertes de lletres, no em vaig adonar que eren llibres. És a dir, llibres que es movien per ells mateixos, que, segons com, semblaven mirar-me amb la mateixa sorpresa estupefacta amb què me'ls mirava jo.

—Sí... Són llibres animals —deia al meu darrere l'oncle conco—. Hi he dedicat tota la vida, a aquest ... experiment. Un dia, quan era jove i estava tan aviciat per la lectura com tu, se'm va acudir que si els llibres, en lloc de ser matèria inerta, fossin éssers vius amb capacitat de procrear, hom podria obtenir obres extraordinàries mitjançant els encreuaments. T'imagines quin llibre podria sortir de *Crim i càstig* i *El Decameró*? O quin podria ser el

fill de *Tirant lo Blanc* i *Ulisses*? O què podria arribar a resultar de l'aparellament d'*El capital* i la Bíblia... Me'n vaig anar al Brasil perquè se'm va acudir que si mai algú podia tirar endavant un «experiment» tan foll, havia de ser en aquelles selves d'Amèrica del Sud on tot és possible. I me'n vaig sortir. Tens el resultat de les meves provatures davant els teus ulls!

Estava tan meravellat que no tenia esma per dir res. Els llibres, efectivament, eren vius. I eren llibres! Se'ls veien perfectament les pàgines i les lletres quan es posaven de panxa enlaire i obrien les tapes com un paó que desplega la cua. L'oncle havia posat la mà dintre d'una de les gàbies i, molt delicadament, havia pres pel llom un dels llibres animats.

—Però he fracassat —em deia obrint amb molta precaució el llibre i mostrant-me'n l'interior—. Mira.

Vaig provar de llegir el que hi deia: «Men qr5ka fgkwfd wr q%jj glk –Olwef qwr awkjj jawofnh ti g wgJd4 erertjj&xf w45iügvf fgwe.»

—Però això no és el pitjor. Que no es puguin llegir no em sap pas gaire greu. N'hi ha molts, de